

KAKSI

2.1 *Todellisuus*

¹Monet filosofit ja okkulttistit ovat luulleet, ettei todellisuus ole sitä mitä se näyttää olevan. He ovat kieltäneet näkyvän fyysisen aineen ja väittäneet sen olevan illuusio, uni, yksinomaan subjektiivinen käsitys. He ovat luulleet, että vain siksi että meidän käsityksemme muodostuu aivoissa, täytyy myös todellisuuden olla aivohoure: Kun käännyimme pois, lakkaa maailma olemasta. Merkillistä on, että sama illuusio on meille yhteinen. Kummallista on myös se, että ihmiset voivat kaiken aikaa ammentaa uutta tietoa tästä illuusiosta tieteellisten kojeidensa avulla.

²Sellaisia päähänpistoja vastaan hylozoiikka väittää samaa kuin terve järki. Nimittäin, että todellisuus on tietenkin objektiivinen, se tahtoo sanoa: että se on ulkopuolellamme ja on sellainen kuin on meidän sitä koskevista kuvitelmista riippumatta.

³Vain yksi objektiivinen todellisuus voi olla yhteinen kaikille. Vain yhtä todellisuutta, joka on ihmisen kuvitelmista riippumaton ja (aikaperspektiivissämme) muuttumaton, voimme tutkia ja vain siitä saamme tietoa. Vain objektiivisella tiedolla voimme saada suuremman vapauden, lisätä valtaa kohtaloomme yksilöinä ja sukuna. Objektiivinen todellisuus on sekä tiedon, ykseyden että vapauden edellytys.

⁴Hylozoiikan mukaan todellisuus on ennen kaikkea sitä mitä se näyttää olevan, nimittäin fyysistä näkyvää ainetta. Mutta sen lisäksi todellisuus on jotakin täysin muuta ja suunnattoman paljon enemmän.

2.2 *Enemmän todellisuuden kolmesta aspektista*

¹Todellisuus on fyysistä näkyvää ainetta. Mutta samanaikaisesti se on myös jotakin täysin muuta. Tämä muu on tajuntaa ja liikettä.

²Aine on kouraantuntuvaa – objektiivista. Siten ei ole epäilystäkään siitä, etteikö se olisi todellista. Tajuntaamme ovat aistihavaintomme, vaistomme, pyyteemme, tunteemme, mielikuvituksemme, ajatuksemme, aatteemme, tahdonilmauksemme – kaikki mitä sisäisessä elämässämme tapahtuu. Mihinkään sisimmässä olevaan ei voi koskettaa. Mutta onko se sen vuoksi epätodellista? Tuskin! Tämän kirjan lukija katsonee, että hänen tajunnanelämänsä on mitä suurimmassa määrin todellista hänelle, ja samaa mieltä on kirjailija omasta tajunnanelämästään. Tässä sisäisessä elämässä on meille molemmille paljon yhteistä. Muuten emme voisi ymmärtää toisiamme ja tämä kirja olisi vain kirjailijansa käsitettävissä.

³Tajuntaa ei voi koskettaa, täsmällisemmin ilmaistuna se on subjektiivinen. Kuitenkin se on todellinen. Tietenkin ”ajattelijat” ovat yrittäneet taikoa pois myös tämän todellisuuden. Ja tähän tarkoitukseen he ovat käyttäneet epäonnistunutta ”ei mitään muuta kuin”-menetelmää. Väitetään, että ajatukset ja tunteet ”eivät ole mitään muuta kuin kemiallisia reaktioita aivoissa”. Tietenkin on todettavissa, että aivoissa ja hermojärjestelmässä tapahtuu kemiallisia ja sähköisiä reaktioita, kun tunnemme tunteen, ajattelemme ajatuksen tai teemme päätöksen. Mutta onko kemiallinen reaktio tai sähköiset lataukset samaa kuin ajatus, sen tajunnansisältö?

⁴Aloitimme tämän osan toteamalla, ettei objektiivista ainetta voi selittää subjektiiviseksi tajunnaksi, sitä ei voi selittää illuusioksi tai käsitykseksi. Yhtä vähän voi kulkea vastakkaista tietä: palauttaa tajuntaa pelkiksi aineilmiöiksi. Aine ja tajunta ovat molemmat absoluuttisia. Tämä merkitsee, ettei niitä voi selittää toisistaan tai toisilla tekijöillä, vaan että ne itse ovat olemassaolon perustekijöitä. Koska ne ovat sellaisia, ei ole tarpeen keskustella siitä, onko niitä olemassa ja mitä ne ovat, vaan yksinomaan todeta ne niinä itsestään selvyyskinä, joita ne ovat. Ja nimenomaan näin voi tehdä ja on tehtävä.

⁵Aine ja tajunta ovat olemassaolon perustekijöitä. Mutta ovatko ne ainoat perustekijät? Palatkaamme ajatusprosessia koskevaan esimerkkiin. Aivot ovat ainetta, ajatussisältö on tajuntaa. Kuva on yhä epätäydellinen. Se on staattinen, eloton. Dynaamisuuden, itse prosessin, on tultava mukaan kuvaan. Aivot eivät ole staattiset, vaan monenlainen aktiivisuus on niissä jatkuvaa, aineen organisaation kaikilla tasoilla, soluissa, molekyyleissä, atomeissa ja subatomisissa partikkeleissa. Tajuntakaan ei ole staattinen, vaan vuorottelee jatkuvasti eri tilojen välillä, on jatkuvasti eri tavoin aktiivinen.

⁶Olemassaolon kolmas tekijä, joka leimaa sekä aineen että tajunnan maailmaa, on siten dynaaminen liike. Liike on muutosta ja muutos on liikettä. Kosmoksessa mikään ei saa seisoa paikallaan edes sekunnin murto-osaa.

⁷Kaiken äsken sanotun voi koota näin: Todellisuudella ja kaikella todellisuudessa on kolme selkeästi erotettavaa aspektia. Nämä ovat aine, tajunta ja liike.

⁸Niitä kutsutaan aspekteiksi, koska ne ovat yhden ja saman todellisuuden kolme eri puolta. Kaikki kolme ovat täysin todellisia, mutta jako syntyy kun käsiteajattelumme havainnoi todellisuutta, joka itsessään on yhtenäinen ja jakamaton. Aineen maailma on samanaikaisesti tajunnan ja liikkeen maailma. Muista ajatusprosessia koskeva esimerkki! Mikään näistä kolmesta ei voi olla olemassa ilman kahta muuta. Kaikki olemassaoleva on ainetta, mutta kaikella aineella on tajuntaa ja kaikki aine on liikkeessä.

2.3 Ylifyyminen todellisuus

¹Fyysisen todellisuuden lisäksi hylozoikka kertoo toisesta, ylifyysisestä olemassaolosta. Selvänäkijät havainnoivat ylifyysisiä muotoja, jotka useimmille muille ihmisille näkymättöminä tunkeutuvat fyysisen, näkyvän maailman läpi. Elävien olentojen ympärillä he havaitsevat eräänlaisen psyykkisen ilmapiirin, niin kutsutun auran. Eräs amerikkalainen lääkäri, Shafica Karagulla, kiinnostui aurasta ja sen lääketieteellisestä merkityksestä. Hän tapasi nimittäin useita työtovereita, jotka kykenivät havaitsemaan auran ”elämänenergian kenttänä” potilaidensa ympärillä. He olivat oppineet käyttämään selvänäkijän kykyään diagnooseja tehdessään. He kertoivat, että he saattoivat usein ”nähdä” sairauden ”virheenä” elämänkentässä, ennen kuin se ilmeni patologisesti fyysisessä organismissa.

²Kirjassaan *Breakthrough to Creativity* professori Karagulla tiivistää huomionsa seuraavasti: Ihmisellä on fyysisestä energiasta muodostuva elämänkenttä, joka hipoo näkyvyyden rajaa. Se ilmenee ”valoaurana” ja ulottuu useita senttimetrejä kehon ulkopuolelle. Lisäksi hänellä on emotionaalinen kenttä eli tunnekenttä, joka ulottuu useista desimetreistä jopa puolen metrin etäisyydelle kehon ulkopuolelle. Ja lopuksi hänellä on mentaalinen eli älyllinen kenttä, joka ulottuu yli puolen metrin etäisyydelle kehosta. Tri Edward Aubert on kommentoinut hänen kirjansa seuraavasti:

³”Vaikuttaa siltä kuin eläisimme yhdessävaikuttavien energioiden meressä. Nämä energiat liikkuvat sisään ja ulos yksilöllisissä kentissämme tavalla, joka muistuttaa hengitystä. Jokaisella ihmisellä vaikuttaa olevan oma tapansa ottaa energiaa. Jotkut ottavat energiansa etupäässä älyllisten virikkeiden välityksellä, kun taas toiset saavat energiansa emotionaalisesta kiihotuksesta. Masentuneisuus ja itsekeskeisyys vähentävät voimakkaasti energioiden hyödyntämiskykyä.”

⁴Tämä osoittaa selvästi, että myös ylifyysisellä todellisuudella on nuo kolme aspektia aine, tajunta ja liike. Aura ei ole organismin tuote, eikä sen säteilyä. Se on olemassa itsenäisesti. Kehon ulkopuolisissa kokemuksissa ihminen tajuaa elävänsä ja olevansa tietoinen ”henkiruumiissaan” (se tahtoo sanoa aurassaan), silloin kun hän hetkellisesti jättää organisminsa. Auralla on oma organismista riippumaton rakenteensa, ja sairaudet näyttävät yleensä ensiksi aurassa vaikuttaakseen sitten kehossa.

2.4 Maailmojen runsaus

¹Fyysinen aine on meille näkyvää ja kouraantuntuva. Koska ylifyysinen aine on meille näkymätöntä ja epämääräistä, tahtovat jotkut kutsua sitä subjektiiviseksi eli ”henkiseksi” objektiivisen eli aineellisen sijaan. Mutta tämä osoittaa vain heidän tietämättömyytensä ylifyysisen todellisuuden laadusta. Fyysisen aineen perustana ovat atomit, joita emme voi aisteillamme tajuta. Vasta riittävän suurena määränä ja riittävän tiheänä koosteena tajuamme ne objektiivisena aineena. Tietenkin atomit sinänsä ovat täsmälleen yhtä objektiivisiä kuin ne näkyvät muodot, joita ne rakentavat. Emme saa tehdä ajatusvirhettä, että oma rajallinen ymmärtämyksemme määrää aineen laadun.

²Kun Maxwell yli sata vuotta sitten löysi elektromagneettiset kentät oli seurauksena, että aineen käsite laajennettiin käsittämään myös nämä kentät. Siihen saakka oli kentän käsite ollut käsittämätön. Tiede käsittää kentät vieläkin yksinomaan fyysisinä. Kokemukset ylifyysisistä ”elämänkentistä” saavat tieteen kuitenkin lopulta laajentamaan aineen käsitettään yhä enemmän, fyysisen rajoituksen ulkopuolelle.

³Hylozoiikan mukaan on monenlaista ylifyysistä ainetta. Nämä aineet läpäisevät täydellisesti fyysisen aineen, ovat samassa tilassa kuin fyysinen aine. Aura tunkeutuu organismin läpi ja ulottuu lisäksi hieman sen ulkopuolelle.

⁴Koko fyysinen maailma, ei vain meidän planeettamme, vaan koko aurinkokunta ja tuonpuoleinen maailmankaikkeus, on erilaatuisten ylifyysisten aineiden täyttämä ja kyllästämä. Tämä on mahdollista, koska myös tihein fyysinen aine on enimmäkseen tyhjyyttä harvassa sijaitsevien atomien välissä. Tässä tyhjyydessä on näennäisen rajattomasti tilaa niille yhä hienommille atomeille, joista ylifyysinen aine koostuu.

⁵Tällä tavalla eri ylifyysiset ainelajit muodostavat eri maailmoja samassa tilassa fyysisen maailman kanssa. Kun hylozoiikassa puhutaan maailmoista, ei siis tarkoiteta eri planeettoja, vaan aineen eri tiloja tai ulottuvuuksia samassa tilassa.

⁶Jokaisella maailmalla on oma atomilajinsa, näistä koostuva oma ainelajinsa, oma luonteenomainen tajuntansa, oma liikkeensä (energia ja värähtelyt). Nämä kolme aspektia ovat olemassa jokaisessa maailmassa, mutta ne ilmenevät täysin eri tavoin jokaisessa.

⁷Fyysisen maailman atomit ovat suurimmat eli karkeimmat. Seuraavaksi hienompia ovat atomit, jotka rakentavat emotionaalimaailman. Seuraavana hienousasteessa on mentaalimaailman aine. Sitten seuraa pitkä sarja yhä hienompia atomilajeja.

⁸Hienoin atomilaji ovat ikiatomit, monadit.

⁹Emotionaalimaailma on saanut nimensä siitä, että emootiot eli tunteet ovat sen aineelle tyypillinen tajunta. Auran ”tunneentä” koostuu emotionaaliaineesta. Emotionaaliaurallaan kaikki organismit (ihmiset, eläimet ja kasvit) ovat yhteydessä toisiinsa. ”Elämme yhdessä vaikuttavien energioiden suunnattomassa meressä.” Yksilöllinen emotionaaliaura on ympäröivän emotionaalisen ”meren” tihentymä ja vaihtaa jatkuvasti ainetta, energiaa ja tajuntaa tämän kanssa. Vastaava koskee ”älyllisen kentän” yhteisvaikutusta mentaalimaailman kanssa. Sille tyypillistä tajuntaa ovat ajatukset ja ideat.

2.5 Subjektiivinen ja objektiivinen tajunta

¹Subjektiivinen todellisuus on tajuntaa. Objektiivinen todellisuus on ainetta. Ei ole olemassa yksinomaan ”subjektiivisiä maailmoja” vastakohtana objektiiviselle fyysiselle maailmalle. Kaikki maailmat ovat sekä subjektiivisiä että objektiivisiä, koska niillä kaikilla on molemmat aspektit: aine ja tajunta.

²Tajunta voi käsittää kaikenlaista todellisuutta: aine, tajunta ja liike. Tajunnan sisältö voi siksi olla sekä subjektiivinen että objektiivinen. Tajunta on sisällöltään subjektiivinen silloin kun se tarkkailee itseään, tunteita ja ajatuksia, muistoja jne. Tätä kutsutaan subjektiiviseksi tajunnaksi. Tajunta voi myös tarkkailla ainetta. Näin se tekee esimerkiksi silloin, kun

aisteillamme tajuamme, mitä fyysisessä maailmassa tapahtuu. Tätä kutsutaan objektiiviseksi tajunnaksi.

³Normaalisti ihminen on objektiivisesti tietoinen vain fyysisestä aineesta. Objektiivinen tietous emotionaalista ja mentaalista aineesta merkitsee, että yksilö kykenee ”näkemään” näiden maailmojen ainemuotoja, esimerkiksi eläviä organismeja ympäröivän auran. Tätä kutsutaan tavallisesti selvänäöksi. Emotionaalinen selvänäköön huomattavasti mentaalista selvänäköä tavallisempi.

⁴Useimmat ihmiset eivät kuitenkaan ole selvänäkijöitä. Lukuun ottamatta sitä, että aistit havainnoivat fyysistä maailmaa, on ihmisen tajunta yksinomaan subjektiivista. Hänen emotionaalinen ja mentaalinen tajuntansa on subjektiivista. Tämä on syynä siihen, että useimmat ihmiset hylkäävät ajatuksen ylifyysisistä (”henkisistä”) maailmoista. Ajatus siitä, että tunteet ja ajatukset eivät olisi vain tajuntaa vaan myös olioita, ettei niillä olisi ulottuvuutta tilassa, että ne olisivat voimakenttiä ja että niillä olisi määrätty värähtelytaajuudet, vaikuttaa heistä ihmeelliseltä. Näin asia ei kuitenkaan ole korkeamman (ylifyysisen) objektiivisen tajunnan omaaville ihmisille.

⁵Jokainen ajatus on määrätyn mentaalisen ainemuodon tajuntaa, jokainen tunne tuottaa emotionaalisen muodon. Sellaisilla ajatus- ja tunnemuodoilla ihminen täyttää mentaali- ja emotionaalimaailman. Näitä voi havainnoida selvänäkijä ja tulkita se, joka on oppinut niiden kielen.

2.6 Minä ja sen verhot

¹Meidän sisäinen elämämme, meidän tajuntamme, voi ensimmäisellä katsannolla vaikuttaa yhtenäiseltä. Mutta tarkkailtuamme hetken itseämme oivallamme, että olemme tietoisia kolmella tasolla samanaikaisesti: fyysisellä aistihavaintoineen ja sen lihaksiin lähettämine tahdonimpulsseineen, emotionaalilla pyyteineen ja tunteineen, mentaalilla ajatuksineen ja ideoineen. Siten on mahdollista olla samalla hetkellä tietoinen kylmyydestä, tuntea olonsa riemukkaaksi ja puuhailla ajatusten parissa samoin kuin tehdä laskelmia tai suunnitella matkaa. Joka hetki tajunta keskittyy enemmän jollekin näistä tasoista. Tajunta vaihtaa koko ajan tasoa ollen jatkuvasti, levottomasti aktiivinen.

²Silloin tällöin, kun fyysinen ulkomaailma ei täysin kiinnitä tarkkaavaisuuttamme, eikä se myöskään ole kokonaan vaipunut sisäiseen emotionaaliseen tai mentaaliseen maailmaamme, havaitsemme oman minämme. Se ehkä havainnoi, ikään kuin sivusta katsoja, jatkuvasti vaihtelevaa kolminkertaista tajuntaa. Tämän voi kokea tarkkailemalla hetken itseään. Tunteet ja ajatukset vaikuttavat juoksevan vapaasti omien assosiaatiolakiensa mukaan, mutta minä voi halutessaan puuttua niihin ja ohjata niitä. Sen, mikä tarkkailee ja ohjaa, täytyy olla jotakin muuta kuin sen, mitä tarkkaillaan ja ohjataan. Minä on aistihavaintoja, tunteita ja ajatuksia, mutta myös jotakin muuta ja näiden ulkopuolella. Se voi samaistua näihin tajuntalajeihin, mutta myös kieltää samaistumisen tietoisesti. Itse minä vaikuttaa olevan tarkkaileva itsetietoisuus ja tahdon keskus.

³Vallitsevan materialistisen psykologian mukaan aivot tuottavat kaikenlaista tajuntaa. Hylozoisen psykologian mukaan aivot eivät ole tajunnanilmaisujen aihe fyysisessä maailmassa, vaan yksinomaan niiden välikkappale. Aivojen oma tajunta on vähäistä. Aivot ovat kaikitenkin tajunnan edellytys fyysisessä kehossa. Mutta eivät keho eivätkä aivot ole tajunnan edellytys, minkä kehon ulkopuoliset kokemukset osoittavat. Antaaksemme vertauksen: Radiovastaanotin on välttämätön lähetyksen kuuntelulle fyysisessä maailmassa. Mutta ohjelma ja sen lähettäjä, joka radioi sen, ovat riippumattomia siitä, toimiiko vastaanottaja tai onko sitä edes olemassa.

⁴Fyysisessä kehossa syntyy vain fyysistä tajuntaa. Mutta hylozoiikan mukaan kaikki tajunta on sidoksissa aineeseen. Ihmisen erilaisilla tajunnoilla täytyy olla jokin muu aineellinen

perusta kuin organismi. Hylozoiikaan mukaan perusta on osaksi monadi (minäatomi), osaksi monadin verhot eri maailmoissa niiden täysin erilaisine tajuntoineen.

⁵Fyysisessä maailmassa verho on organismi. Lisäksi ihmisellä on verho emotionaali- ja mentaalimaailmassa. Verhoja on kaikkiaan viisi, koska ihmisellä on kaksi fyysistä verhoa ja kaksi mentaalista verhoa, kumpiakin yksi karkeammasta ja toinen hienommasta aineesta.

⁶Karkeimmasta ainelajista hienompiin päin lueteltuina ihmisen viisi verhoa ovat:

- (1) karkeampi fyysinen – organismi
- (2) hienompi fyysinen – eetteriverho näkyvyyden rajalla
- (3) emotionaaliverho
- (4) karkeampi mentaalinen – mentaaliverho
- (5) hienompi mentaalinen – kausaaliverho, ”sielu”

⁷Neljän hienomman verhon läsnäolo organismissa aikaansaa sen, että ihminen lainkaan voi elää elämäänsä fyysisessä maailmassa omaten samanaikaisesti mentaalisen ja emotionaalisen tajunnan. Ilman emotionaaliverhoa hänellä ei olisi pyyteitä eikä tunteita, ja ilman mentaaliverhoa hän ei pystyisi ajattelemaan. Kausaaliverhon tajunta on useimmilla vielä kehittymätön. Täysin kehittyneenä kausaalinen tajunta antaa välittömän, oikean käsityksen kaikesta, mihin se ihmisen kolmessa maailmassa kohdistetaan, tekee selväksi asioiden syyt ja vaikutukset, riippumatta etäisyydestä planeetassa tai siinä kuluneesta ajasta. Muinaiset opettajat (esoteerisissa tietokouluissa vihityt) nimittivät tätä intuitioksi eli ”ideoiden näkemiseksi ideain maailmassa”.

⁸Eetteriverho on todellakin molemmista fyysisistä verhoista tärkein. Se välittää useita elämää ylläpitäviä energioita (”elinvoiman”) organismiin. Puutteet eetteriverhon toiminnassa vaikuttavat vuorostaan organismiin heikentyneenä vitaliteettina ja sairautena. Monet ihmiset voivat havaita omansa ja toisten eetteriverhon ohuena, heikosti itsevalaisevana kehoa ympäröivänä kalvona. Eetteriverho läpäisee koko organismin, muodostaa näennäisesti täydellisen jäljennöksen siitä, niin että jokaisella solulla on oma eetteriverhonsa. Itse asiassa se on päinvastoin: organismi on eetteriverhon jäljennös. Eetteriverho on kaikkien orgaanisten muotojen perusta eli ”sinikopio”. Sen tähden sitä kutsutaan myös muodonmuotoiluverhoksi.

2.7 Tajunnanilmaisujen kolme aspektia

¹Todellisuus on aineen, tajunnan ja liikkeen ykseys. Jos tarkastelemme jotakin näistä kolmesta elämän aspektista erillisenä, jää käsityksemme aina epätäydelliseksi ja eksyttäväksi. Biologia näkee evoluution yksinomaan muotojen kehityksenä. Se ei näe muodossa olevaa tajuntaa. Psykologia on kiinnostunut tajunnasta sellaisenaan, mutta ei tiedä mitään ihmisen emotionaali- ja mentaaliverhosta.

²Kaikella kosmoksessa on kolme aspektia. Niin myös tajunnan ilmaisuilla. Tunteet, joita tuntemme ja ajatukset joita ajattelemme eivät ole vain subjektiivisia ilmiöitä, tietty tajunnansisältö. Tunteet ja ajatukset ovat myös ainemuotoja. Viime kädessä ne ovat myös voimia; ne ovat syiden vaikutuksia ja niistä tulee vuorostaan syitä uusille vaikutuksille.

³Kaksi ikivanhaa esoteerista sanontaa valottavat tätä: ”Ajatukset ovat olioita” ja ”ajatusta seuraa energia”.

⁴Aineen, tajunnan ja liikkeen välillä on kauttalinjainen paralleelisuus. Fyysinen aine koostuu kosmoksen karkeimmista atomeista, emotionaaliset hienommista, mentaaliset vielä hienommista ja niin edelleen. Aine kantaa, välittää liikkeen, värähtelyt, jotka täyttävät koko kosmoksen. Mitä hienompia ovat atomit, sitä nopeampia, voimakkaampia, läpäisevämpiä ovat myös niiden kantamat värähtelyt. Tällä aineen ja liikkeen välisellä paralleelisuudella on ratkaiseva merkitys myös tajunnalle. Jokaista tajunnansisältöä vastaa nimittäin määrätty

värähtely määrätynlaisessa aineessa. On fyysisiä, emotionaalisia, mentaalisia värähtelyjä ja niin edelleen.

⁵Tämä on ehkä helpompi ymmärtää, jos tarkastelemme fyysisen maailman olosuhteita. Fyysinen aine värähtelee, aalto kulkee kaikkiin suuntiin. Jos aallolla on tietty värähtelytaajuus, se välittää sinistä valoa, eräs toinen alempi taajuus välittää soinnun do. Värähtelyt kohtaavat vastaavat aistimet ihmisessä. Niissä ne synnyttävät vastaavia sähköisiä hermoimpulsseja. Nämä laukeavat aivoissa, mutta rekisteröivä elin on eetteriset aivot, ei karkeafyysiset aivot. Minä, monadi, jolla on kokemusta loputtomasti vaihtelevien värähtelyjen merkityksestä, tulkitsee vaikutuksen välittömästi ja oikein.

⁶Erilaistumisen mahdollisuudet vaikuttavat meistä ehtymättömiltä. Voimme ajatella kuinka monia eri värvivahteita, säveliä, tuoksujä jne. hyvänsä. Sama koskee eri emotionaalisia värähtelyjä, loputtomia erilaisia vaihtelevia tunteita ja tunnelmallisia tilanteita.

⁷Ihmisen tunne, vahva tai heikko, kestävä tai ohimenevä, hänen itsensä huomioima tai tiedostamaton, synnyttää luonteenomaisen värähtelyn hänen emotionaaliverhossaan. Verho on välittömässä yhteydessä emotionaalimaailmaan. Värähtely ulottuu kaikkiin suuntiin. Se kulkee nopeammin kuin valo ja heikkenee vasta suunnattoman etäällä lähteestä. Värähtely vaikuttaa kaikkiin saavuttamiinsa emotionaaliverhoihin. Jos värähtely on tarpeeksi voimakas, verho tarpeeksi vastaanottavainen eikä minää askarruta mikään muu, yksilö rekisteröi tunteen ikään kuin se olisi hänen omansa. Niin toimii telepatia, universaalinen ilmiö kosmoksessa.

⁸Olemme telepaattisempia kuin aavistamme. Se, mitä luulemme omiksi tunteiksemme ja ajatuksiksemme on paljolti ulkoapäin tulevia suggestioita. Näistä aiheutuu enemmän pahaa kuin hyvää: aiheeton alakuloisuus, joka kohtaa meitä suurkaupungin ihmisvilinässä, on esimerkki tästä.

⁹Tämä osoittaa, kuinka tärkeää meidän on olla tajunnallisesti aktiivisia ja tarkkaavaisia. Passiivisissa tiloissa otamme helpoimmin vastaan ulkoapäin tulevat huonot vaikutteet. Tietoiseen telepatiaan, tarkoituksenmukaiseen ajatustensiirtoon meillä ihmisillä on vielä pitkälti matkaa. Meidän on ensiksi opittava olemaan positiivisia, vältettävä toisten rasittamista omalla negatiivisella emotionaalisuudellamme, masentavilla tunteillamme.

¹⁰Joka sekunti kohtaavat lukemattomat värähtelyt viittä verhoamme kolmessa maailmassa. Aistimme rekisteröivät vain äärimmäisen pienen murto-osan fyysisen maailman kaikenlaisista värähtelyistä. Vastaava koskee subjektiivista tajuntaamme ylifyysisissä verhoissa. Kaikista värähtelyistä vastaanotamme vähemmän kuin miljoonasosan. Kaikki muu menee ohitsemme. Jos voisimme tajuta ja tulkita oikein kaikki värähtelyt, jotka saavuttavat meidät suunnattomien etäisyyksien päästä, olisimme lähes kaikkietäviä.

2.8 Esoteerinen tieto-oppi

¹Hylozoikka kuvaa kosmoksen maailmoiden sarjana, ulottuvuuksina samassa tilassa. Jos kutsumme fyysistä maailmaa alimmaksi, ovat ylifyysiset maailmat yhä korkeampia maailmoja tässä sarjassa. ”Alempaa” ja ”korkeampaa” ei siten käytetä merkityksessä ”alhaalla” ja ”ylhäällä” tilassa, vaan merkityksessä alempi ja korkeampi laji. Mitä merkitsee sitten alempi ja korkeampi laji? Nähkäämme asia kolmesta todellisuusaspektista käsin.

²Aineaspekti: Kosmos on sarja yhä hienompia ainetiloja. Korkeampi ainelaji koostuu hienommista (vähemmän koostuneista) atomeista kuin alempi ainelaji. Jokainen sarjan korkeampi ainelaji lävistää kaikki alemmat ainelajit.

³Tajunta-aspekti: Kosmos on sarja yhä korkeampia tajunnantasoja, jotka ovat sidoksissa vastaaviin ainetiloihin. Korkeampi tajunta on selkeämpi ja laajempi kuin alempi. Niin kuin korkeampi aine lävistää kaikki alemmat aineet, tajuaa korkeampi tajunta kaikki alemmat tajunnanlajit.

⁴Liikeaspekti: Kosmos on sarja energiatasoja. Korkeammat energiat ovat voimakkaampia ja mahtavampia kuin alemmat. Jokaisen korkeamman maailman myötä kasvaa myös tajunnan kapasiteetti ohjata yhä mahtavampia energioita. Kosmoksen korkeimman maailman muodostavat korkeimman mahdollisen tajunnan omaavat monadit. Nämä monadit ohjaavat korkeimpia kosmisia energioita ”alas” kaikkien alempien maailmojen halki siten, että evoluutio näissä etenee ennustettua lopullista päämäärää kohti: kaikki monadit saavuttavat kerran korkeimman kosmisen maailman.

⁵Korkeampi tajunnanlaji tajuaa kaikki alemmat tajunnanlajit. Mutta alempi tajunta ei voi tajuta korkeampaa, vaan sitä ei vaikuta olevan. Esimerkiksi ajatus voi tajuta, ymmärtää ja ohjata pyydettyä. Mutta pyyde ei voi tajuta ajatusta vaan on ”mentaalisesti sokea”. Vastaavalla tavalla pyyde voi lajitella aistihavainnot miellyttäviin ja epämiellyttäviin, mutta itse aistit ovat sokeita tälle valintamahdollisuudelle.

⁶Tajunta on aina tajuntaa aineessa. Tämä tajunta voi kehittyä pelkästään subjektiivisesta tajunnasta myös objektiiviseksi, tietoisuudeksi aineesta. Mutta myös silloin se tajuaa vain oman aineensa ja kaikki alemmat lajit. Korkeampien ainelajien ja maailmojen olemassaolon toteutukseksi on hankittava objektiivinen tajunta tässä korkeammassa aineessa. Emotionaalinen objektiivinen tajunta, selvänäkö, antaa – parhaimmassa tapauksessa – tietoa emotionaalista ja mentaalista maailmasta. Käytännössä se ei anna kovin paljon tietoa edes näistä maailmoista, kuten pian osoitetaan. Mentaalimaailmasta ja yhä korkeammista maailmoista selvänäköinen on siten tietämätön. Useimmiten hän ei edes aavista niiden olemassaoloa, mikä selittää miksi useimmat selvänäkijät tuntevat vain ”aineellisen maailman” ja ”henkimaailman”, joiksi he fyysisistä ja emotionaalista maailma kutsuvat.

⁷Selvänäkö on epävarma ja rajallinen tiedonlähde ja se johtuu useista tekijöistä.

⁸Näkeminen ei ole samaa kuin ymmärtäminen. Fyysisistä maailmaa elämänmuotoineen, luonnonprosesseineen, lakeineen jne. ihmiskunta on oppinut ymmärtämään yhä enemmän kollektiivisen kokemuksensa ja tieteellisen tutkimuksensa ansiosta. Mutta selvänäkijä heittäytyy maailmaan, josta hänellä ei ole omaa kokemusta. Hänen tieteellinen tietonsa sen maailman erityisestä luonteesta, ainemuodoista, eri tajunnanlajeista, energioista, asukkaista jne. on olematon. Kaikki hänen katsantotapansa ovat fyysisiä, fyysisen maailman kokemuksista johdettuja, esimerkiksi käsitys fyysisestä tilasta ja ajasta. Hän näkee vain sen, minkä jo tietää tai luulee tietävänsä. Väärinymmärtämys on kauttalinjaista, vaikka tietyt yksityiskohdat voivat olla oikein huomioituja.

⁹Mutta suurin heikkous on tosiasia, että emotionaalimaailma on pyyteiden erityinen maailma. Kaikki emotionaalinen, kaikki toivomukset ja odotukset (myös tiedostamattomat) saavat heti konkreettiset muodot emotionaalissa aineessa. On väistämätöntä, että selvänäkijä ottaa nämä emotionaalimuodot pysyvänä todellisuutena. Tässä maailmassa uskovaiset kohtaavat jumalansa, mestarinsa, henkiset johtajansa. Siellä saa vahvistuksen kaikille ennakkokäsityksilleen. Onhan nähtävissä, että ne ovat todellisuuksia ja siksi niihin uskotaan yhä vahvemmin. Ihminen on tästä illuusioelämästään riippuvainen ja vapautuu vasta sitten, kun hän on kehittänyt korkeimman mentaalisen eli kausaalisen tajunnan. Silloin hän osaa myös oikein käyttää emotionaalista ja mentaalista selvänäköään.

¹⁰Jos selvänäkö olisi tie tietoon todellisuudesta ja elämästä, olisi ihmiskunta ratkaissut kaikki tiedonongelmansa kauan sitten. Sillä selvänäön kehittäminen ei ole vaikeaa, ja selvänäkijöitä on suhteellisen paljon. Mutta kun he yrittävät tehdä oppijärjestelmää löydöstään ”henkimaailmassa”, eivät he koskaan pääse yhtenäisiin tuloksiin olennaisen suhteen. Tämä osoittaa aivan liian selvästi, että he ovat vain väläyksittäin ylettyneet pysyvään todellisuuteen. Enimmäkseen he ovat nähneet omia emotionaalimuotojaan.

¹¹Tämä tosiasia ei saa kuitenkaan pelästyttää tutkijoita, jotka professori Karagullan tavoin yrittävät selvittää, missä määrin emotionaaliset selvänäkijät voivat havainnoida ylifyysisiä prosesseja (esim. fysiologisia ilmiöitä), jotka edeltävät fyysisesti todettavia ilmiöitä tai

aiheuttavat niitä (esim. fysiologiset ilmiöt). Esoteriikka on jotakin aivan muuta kuin emotionaaliseen selvänäöön rakennettua okkultismia. Esoteerikot ovatkin kaikkina aikoina varoittaneet selvänäön kehittämisestä. Se on väittänyt selviönä, että ”kukaan itseoppinut näkijä ei koskaan nähnyt oikein”. Swedenborg, Ramakrishna, Steiner, Martinus olivat kaikki itseoppineita.

¹²Tietokysymyksessä esoteerikkojen näkökannan muotoili selvimmin Buddha 2500 vuotta sitten: Ihminen ei voi omin päin ratkaista suuria kysymyksiä jumalan olemassaolosta, sielun kuolemattomuudesta ja elämän tarkoituksesta. Hän ei voi saavuttaa tietoa olemassaolosta. Se on yli-inhimillisten älykkyyksien tehtävä.

¹³Siten ei ole sanottu, ettei ihminen voi käsittää tietoa todellisuudesta, jos hän saisi sen lahjana yli-inhimillisiltä olennoilta ja käsitystasoonsa mukautettuna.

¹⁴Esoteriikka on tämä tieto. Ihminen on alin olentolaji, joka voi sen jossakin muodossa käsittää. Lähes yli-inhimilliset olennot ovat sen muotoilleet verrattomasti suurempaan elämänymmärtämykseensä nojautuen ja sen lisätiedon perusteella, jonka he vuorostaan ovat saaneet vielä korkeammilta olennoilta. Tällä tavoin esoteriikka saa vahvistuksen kokonaiselta sarjalta yhä korkeampia älykkyyksiä aina korkeimpaan maailmaan saakka. Tästä johtuu sen auktoriteetti.

¹⁵Ei ole absoluuttista tietämättömyyttä. Jo kivikunnassa monadi saa kokemuksia ja oppii niistä. Ihminen on hankkinut suunnattoman tietämyksen fyysisestä maailmasta. Mutta kosmuksesta ja sen yhä korkeammista maailmoista, tajunnan kehittymisestä niissä, korkeammista olennoista, elämän tarkoituksesta ja päämäärästä, mielekkyydestä ja lainmukaisuudesta hän on syvästi tietämätön. Ja tämä tieto on olennaista, tärkeämpää kuin tekniset keksinnöt. Siksi esoteriikka yksin antaa tietoa, syvemmissä, laadullisemmassa merkityksessä.

¹⁶Kaikkina aikoina ihminen on muotoillut enemmän tai vähemmän typerää elämäntutkimuksia, uskontoja ja poliittisia ideologioita, ilman tietoa todellisuudesta, ymmärtämättä elämän tarkoitusta. Yleensä ne ovat olleet sekä tiedon- että elämänvastaisia. Sekä luonnontutkijat että esoteerikot (usein samaan henkilöön yhdistyneinä) ovat saaneet taistella tiedon ja ajatuksenvapauden puolesta.

¹⁷Monilla aikamme ihmisillä, etenkin länsimaissa, on paremmat edellytykset kuin koskaan aiemmin, asenne, joka mahdollistaa tiedon. Perinteet ja vanhemmat ajatustavat eivät ole heille itsestään selvästi oikeita vain siksi, että ne ovat vanhoja ja totuttuja. Ihmiset asettavat kyseenalaiseksi, tutkivat itse sen sijaan että luottaisivat auktoriteetteihin, tahtovat tietää enemmän ja syvemmin. Tämä on äärettömän ilahduttavaa. Vasta tämän uuden asenteen ansiosta esoteriikka on voinut tulla julkiseksi.

¹⁸Vain esoteriikka voi antaa pysyvän selvityksen maailmanarvoitukselle. Hylozooisessa muodossaan se on tehty niin yksinkertaiseksi, että jokainen koululainen voi oppia käsittämään sen. Kuitenkin hylozoiikka on laajin ja samanaikaisesti täydellisin ajatusjärjestelmä, mitä koskaan on esitetty. Se ei sisällä vastakohtaisuuksia, eikä sitä voi kumota. Missään kohdassa se ei ole ristiriidassa niiden fyysistä todellisuutta koskevien tosiasioiden kanssa, jotka ihmisen oma tutkimus on lopullisesti todennut. Lisäksi kaikki uudet tosiasiat löytävät automaattisesti ja luonnollisesti paikkansa järjestelmässä. Selitykset, joita hylozoiikka antaa lukuisille ilmiöille ja tosiasioille, joita muuten ei voisi selittää, osoittaa että tämä järjestelmä on kaikkia muita parempi. Joka filosofian, teologian ja tieteen historiasta on itse voinut todeta, kuinka helppoa kaikkien aikojen oppineiden on ollut uskoa kaikenlaisiin mielettömyyksiin, kuinka vähän järkeä ja totuutta inhimillisessä spekulatiivisessa on ollut, oivaltanee, että hylozoiikan kaltaista järjestelmää ei inhimillinen äly kykene rakentamaan. Siten hylozoiikka paljastaa yli-inhimilliseen alkuperänsä.

¹⁹Ihminen ei voi todeta, onko esoteerinen järjestelmä yhdenmukainen todellisuuden kanssa. Siten esoteriikka on auktoritatiivista. Esoteriikan arvostelijat ovat sen tähden olleet sitä

mieltä, että se on yksinomaan uskoa. Siihen kritiikkiin esoteerikot vastaavat, ettei heidän järjestelmästänsä saa tulla uutta uskoa. Järjestelmää ei saa hyväksyä kritiikittömästi, emotionaalisin perustein, vaan yksinomaan mentaalisin perustein. Järjestelmä vaatii analysointia, käsittämistä ja ymmärtämistä, ei kylpemistä ”tämän opin ihanuuksien” tuottamissa tunteissa. Kriittinen asenne on ehdottoman tarpeellinen. Siihen on sitä paitsi rohkaistu ja sitä on opetettu esoteeristen koulujen alkeisopetuksessa. Kriittisellä asenteella tarkoitetaan asiallista, kaikinpuolista arviointia, joka näkee selkeästi niin edut kuin puutteet. Negatiivinen kritiikki on emotionaalista ja asiallisesti nähden arvotonta.

²⁰Esoteriikan ja erityisesti sen länsimaisen muodon, hylozoiikan, pitäisi voida olla kaikkien älykkäiden, etsivien ihmisten työhypoteesi, oletamus toistaiseksi.

²⁰Kuinka hylozoiikkaan suhtaudutaan työhypoteesina, osoittavat sen hyväksyneet terävä-älyiset ajattelijat: ”Niin pitkälle kuin voimme nähdä, se on järkevä ja ristiriidaton. Niin pitkälle kuin voimme käytännössä kokeilla sitä, se on osoittautunut yhtäpitäväksi todellisuuden kanssa. Me hylkäämme sen, jos näin ei osoittautuisi olevan vastaisuudessa. Me hyväksymme järkevämmän, oikeamman selityksen, jos sellainen ilmenee.” Sellaista ajattelua ei tarvitse puolustella ja se on kaiken kritiikin yläpuolella.

Yllä oleva teksti on Lars Adelskoghin *Selitys*-nimisen teoksen osa Kaksi.
Copyright © Lars Adelskog 2011.